

Chojnice, dnia 19 czerwca 1939 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY



POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 24

REŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY:

- | | | |
|----|---|---|
| 53 | W sprawie godzin handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych. | 1 |
| 54 | Ustawa z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych. | 2 |

DZIAŁ URZĘDOWY

53

W sprawie godzin handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych.

Na mocy art. 10. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych po porozumieniu się z Okręgowym Inspektorem Pracy, i wysłuchaniu opinii Rad gminnych, Izby Rzemieślniczej i Przemysłowej określłam godziny handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych jak następuje:

§ 1. Czas sprzedaży towarów i otwarcia sklepów i wszelkich miejsc zawodowej sprzedaży oraz zakładów fotograficznych w dni powszednie od godz. 8-ej do 18-ej.

§ 2. Czas trwania jatek z mięsem, wędliniarni i sklepów spożywczych z wyjątkiem sklepów, zajmujących się wyłączną lub przeważającą sprzedażą napojów alkoholowych od godz. 8-ej do 19-ej.

§ 3. Czas otwarcia zakładów fryzjerskich i kalotechnicznych w dni powszednie od godz. 9-ej do 19-ej, w soboty i dni przedświąteczne od godz. 9-tej do 21-ej.

§ 4. W budkach i kioskach, w których sprzedaje się do spożycia na miejscu wodę sodową, wody mineralne i napoje chłodzące oraz słodczyce i owoce, a nie sprzedaje się żadnych innych towarów w czasie od 1. 4. — 30. 9. od godz. 9-tej do 23-ej zaś w czasie od 1. 10. — 31. 3. od godz. 9-tej do 21-ej.

§ 5. Sprzedaż uliczną gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych w dni powszednie od godz. 7-ej

do 23-ej a sprzedaż uliczną wszelkich innych towarów od godz. 8-mej do 18-ej.

§ 6. Czas otwarcia we wszystkie dni w tygodniu jadalni, jak restauracje, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie, piwiarnie, winiarnie, bufety, szynki, gospody, garnkuchnie, pasztecziarnie, bary, kuchnie publiczne, traktjennie, karczmy, ruchome kuchnie uliczne opłacających świadectwa I. kategorii od godziny 9-tej do 24-tej II. kategorii od godz. 8-mej do 23-ej, III. kategorii od 7-mej do 22-ej.

Jadalnie opłacające świadectwa I. i II kategorii mogą uzyskać w Starostwie zezwolenie na przedłużenie czasu otwarcia jadalni poza godziną ustaloną w ustępie 1 niniejszego paragrafu, o ile warunki miejscowe wymagają tego będą.

§ 7. Czas otwarcia sklepów, wszelkich miejsc zawodowej sprzedaży zakładów fotograficznych, fryzjerskich i kalotechnicznych w Wigilię Bożego Narodzenia oraz w Wielką Sobotę od godz. 8-mej do 18-ej.

Winni przekroczenia powyższego rozporządzenia, ulegną karze grzywny do 2000,— zł. i karze aresztu do 6 tygodni albo jednej z kar w myśl art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 364).

P. P. Burmistrzowie, Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich podadzą powyższe do wiadomości za interesowanym w sposób w danej gminie praktykowany.

Posterunki Policji Państwowej czuwać będą nad ścisłym przestrzeganiem tegoż a winnych wykroczenia podawać mi będą do ukarania.

Chojnice, dnia 29 listopada 1928 r.

Starosta Powiatowy

(—) Weiss.

V-7-20485/38.

W sprawie godzin handlu.

W uzupełnieniu rozporządzenia mego z dnia 29. 11. 28. (Orędownik Urzędowy Nr. 52. poz. 544).

Sklepy spożywcze, w tym wypadku sklepy piekarskie i rzeźnicze mogą być otwarte w Chojnicach i Czersku w dni powszednie od godziny 7-ej do 19-tej.

W wioskach mogą sklepy spożywcze, w tym wypadku sklepy piekarskie, rzeźn. oraz winno-kolonialne od godziny 8-mej do 20-tej.

Czas otwarcia wszelkich innych sklepów i miejsc zawodowej sprzedaży ustalony w rozporządzeniu opublikowanym w Orędowniku urzędowym Nr. 52/28 obowiązuje także dla gmin wiejskich.

Chojnice, dnia 11. grudnia 1928 r.

Starosta Powiatowy
(—) Weiss.

L. dz. V-7-20485/28.

PP. Burmistrzowie i Wójtowie podadzą ponownie powyższe zarządzenia do powszechnej wiadomości, celem ścisłego przestrzegania ich postanowień.

Chojnice, dnia 14 czerwca 1939 r.

Starosta Powiatowy
(—) Horwath

54

USTAWA

z dnia 30 marca 1939 r.

o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych.

(Ciąg dalszy).

Art. 31. Celem przystosowania przedsiębiorstw przemysłowych i górniczych do przejścia ich na wytwórczość wojenną, określoną przez właściwą władzę, posiadacze tych przedsiębiorstw obowiązani są już w czasie pokoju na żądanie władzy:

1) opracować na własny koszt i utrzymać w stanie aktualności plan eksploatacyjny przedsiębiorstwa, odpowiadający potrzebom wytwórczości wojennej, a obejmujący plan przeprowadzenia potrzebnych adaptacji technicznych, plan gromadzenia i uzupełnienia zapasów, surowców i półfabrykatów oraz plan organizacji pracy, przy uwzględnieniu uzupełnień personalnych oraz przeszkolenia personelu.

2) zmontować i zainstalować wskazane przez władzę urządzenia techniczne i maszyny;

3) dostosować na własny koszt kwalifikacje osobowe i fachowe personelu przedsiębiorstwa do potrzeb wytwórczości wojennej;

4) uruchomić tytułem próby wytwórczość wojenną.

Art. 32. (1) Posiadacze przedsiębiorstw przemysłowych i górniczych obowiązani są w czasie wojny mobilizacji, tudzież w przypadkach, gdy tego wymagać będzie interes obrony Państwa, stwierdzimy uchwałą Rady Ministrów, podporządkować się wszelkim żądaniom władzy, mającym na celu przystosowanie przedsiębiorstwa do wytwórczości wojennej lub działalności stosownie do żądania władzy.

(2) W szczególności wymienieni w art. 29 ministrowie, każdy w swoim zakresie działania, lub upo-

ważnione przez nich władze i organa podległe, mogą

1) normować działalność przedsiębiorstwa pod każdym względem tak co do metod wytwórczości, rodzaju i jakości wytworów, jako też co do rodzaju i jakości surowców i półfabrykatów, które mają być przy tym użyte,

2) zarządzić dokonanie w przedsiębiorstwie, stosownie do swego uznania, zmian i przeróbek, dotyczących zmiany zarówno charakteru jak i dotyku dotychczasowej wytwórczości.

Rozdział III.**Przysposobienie do świadczeń rzeczowych przedsiębiorstw handlowych i składowych.**

Art. 33. (1) Do występowania z żądaniem przysposobienia do świadczeń rzeczowych przedsiębiorstw handlowych i składowych właściwe są władze następujące:

1) w stosunku do przedsiębiorstw trudniących się handlem lub składem przedmiotów powszedniego użytku w rozumieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 lutego 1938 roku o poruczeniu spraw aprowizacyjnych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, Minister Przemysłu i Handlu i Minister Skarbu, każdy w zakresie swej właściwości, w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu;

2) w stosunku do aptek publicznych, składów aptecznych, oraz składnic (aptek) z materiałem sanitarnym ubezpieczalni społecznych, instytucji o charakterze samorządowym, tudzież w stosunku do hurtowych składów materiału sanitarnego — Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu;

3) w stosunku do banków i instytucji bankowych w rozumieniu prawa bankowego, oraz w stosunku do innych instytucji kredytowych i oszczędnościowych, które podlegać mogą obowiązkowi przysposobienia do świadczeń rzeczowych wedle rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 20 ust. (3) — Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych;

4) w stosunku do wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i składowych — Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: — Spraw Wojskowych, Skarbu i innymi interesowanymi w danej gałęzi handlu ministrami.

(2) W stosunku do przedsiębiorstw samorządowych, wymienieni w ust. (1) ministrowie działają również w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(3) Rada Ministrów może przekazać pod czasowy zarząd Ministra Spraw Wojskowych lub też innego ministra pewne rodzaje handlu lub poszczególne ich przedsiębiorstwa.

(4) Właściwi ministrowie mogą przekazywać swe uprawnienia w całości lub w części władzom i organom podległym, które działają w porozumieniu z władzą wojskową, określoną przez Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 34. (1) Posiadacze przedsiębiorstw handlowych i składowych obowiązani są już w czasie po-

koju, celem przysposobienia tych przedsiębiorstw do świadczeń rzeczowych, na żądanie władzy:

1) posiadać i utrzymywać w należyтым stanie oraz w ilości, miejscu i w sposób wskazany przez władzę przedmioty handlu i składu, jako zapasy wojenne;

2) dokonać nakazanej przez władzę przeróbki załadu, celem pomieszczenia zapasów wojennych, lub też podporządkować się wszelkim zarządzeniom władzy co do stworzenia odpowiednich warunków na pomieszczenie i rozdział zapasów wojennych;

3) podporządkować się wszelkim żądaniom władzy w zakresie kontroli zapasów wojennych, tudzież sposobów ich odświeżenia.

(2) Właściwi ministrowie (art. 33) w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu, mogą zarządzić już w czasie pokoju na całym obszarze Państwa lub też w poszczególnych jego częściach sprawdzenie stanu przysposobienia do świadczeń rzeczowych przedsiębiorstw handlowych i składowych w sposób, określony w zarządzeniu tych ministrów.

Rozdział IV.

Przysposobienie do świadczeń rzeczowych gospodarstw wiejskich.

Art. 35. Celem przysposobienia do świadczeń rzeczowych gospodarstw wiejskich posiadacze tych gospodarstw obowiązani są już w czasie pokoju, na żądanie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu lub upoważnionej przez nich władzy:

1) posiadać i utrzymywać w należyтым stanie oraz w ilości, miejscu i w sposób wskazany przez władzę, maszyny, narzędzia i inne środki wytwórcze tudzież pomieszczenia na te ruchomości;

2) prowadzić gospodarkę w nakazanym przez władzę kierunku oraz wykonywać określone prace i inwestycje, związane z tym kierunkiem;

3) przystosować gospodarstwa wiejskie pod względem terenowym do potrzeb obrony Państwa w sposób nakazany przez władzę; rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych określi sposoby i warunki przystosowania terenowego gospodarstwa.

Art. 36. W związku z nałożeniem obowiązku przysposobienia gospodarstw wiejskich do świadczeń rzeczowych, wojewoda, na wniosek dowódcy okręgu korpusu (terytorialnego dowódcy równorzędnego), może zarządzić:

1) wdrożenie z urzędu postępowania scaleniowego;

2) włączenie do obszaru scalenia gruntów pod budynkami i podwórzami oraz gruntów otoczonych murem, bez względu na brak zgody właścicieli;

3) uwzględnienie nałożonego na uczestników scalenia obowiązku przeniesienia zabudowań na miejsce wskazane przez władzę w projekcie scalenia (w warunkach objęcia w posiadanie scalonych gruntów) z określeniem terminu przeniesienia zabudowań nie krótszego niż 2 lata poczynając od wprowadzenia uczestników scalenia w posiadanie wydzielonych im gruntów.

Art. 37. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu, może zarządzić już w czasie pokoju na całym obszarze Państwa lub w poszczególnych jego częściach sprawdzenie stanu przysposobienia do świadczeń rzeczowych gospodarstw wiejskich w sposób określony w zarządzeniu tych ministrów.

Art. 38. (1) W czasie wojny, mobilizacji, tudzież w przypadkach, gdy tego wymagać będzie interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, posiadacze gospodarstw wiejskich obowiązani są podporządkować się wszelkim zarządzeniom władzy, mającym na celu przystosowanie gospodarstw wiejskich do wytwórczości wojennej lub działalności stosownie do żądania władzy.

(2) W szczególności Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu lub też upoważnione przez nich władze i organa mogą nakazać posiadaczom gospodarstw wiejskich:

1) wykonanie określonych prac i inwestycji, związanych z nakazaną produkcją;

2) wykonanie określonych prac i inwestycji, związanych z zabezpieczeniem środków wytwórczych lub uzyskanych wytworów;

3) wprowadzenie samopomocy rolnej, polegającej na obowiązku wzajemnej pomocy w obrębie gmin (gromad) i mającej na celu uzyskanie jak najwydatniejszej wytwórczości rolnej, ogrodowej lub hodowlanej w zakresie ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych.

Rozdział V.

Przepisy wspólne dla przysposobienia do świadczeń rzeczowych.

Art. 39 (1) Dostarczane przez Państwo dla celów przysposobienia do świadczeń rzeczowych urządzenia, maszyny, narzędzia, materiały ruchu, inwentarz żywy lub martwy, surowce, półfabrykaty, fabrykaty, produkty rolne i inne ruchomości nie stają się własnością przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, jeżeli z posiadaczem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego zawarto umowę w sprawie przysposobienia do świadczeń rzeczowych i w niej postanowiono inaczej.

Art. 40 (1) Przysposobienie do świadczeń rzeczowych odbywa się w zasadzie na koszt posiadacza przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego.

(2) Jeżeli jednak nakazane przysposobienie do świadczeń rzeczowych wykracza poza własny gospodarczy interes przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego — koszt przysposobienia w całości lub w części, wykraczającej poza własny gospodarczy interes przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego, obciąża Skarb Państwa.

(3) Jeżeli nakazane przysposobienie do świadczeń rzeczowych powoduje dla przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego rzeczywiste szkody, może posiadacz żądać odszkodowania w wysokości istotnie poniesionych strat.

(4) Jeżeli posiadacz przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego przyjmie z mocy umowy obowiązek

ki nałożone przez władzę, a dotyczące przysposobienia, stosuje się zamiast przepisu ust. (2) i (3) postanowienia umowy.

Art. 41 (1) Minister, do którego zakresu działania należy wydawanie zarządzeń i nakazów w sprawie przysposobienia do świadczeń rzeczowych w po rozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu lub upoważniona przez nich władza rozstrzyga w drodze orzeczenia ostatecznego, czy i w jakiej wysokości Skarb Państwa jest odpowiedzialny z tytułu nakazanego przysposobienia do świadczeń rzeczowych.

(2) Władza właściwa wydaje orzeczenie, na wniosek interesowanego posiadacza przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego.

(3) Przed wydaniem orzeczenia należy:

1) ustalić szczegółowo i ściśle zakres nakazanego przysposobienia do świadczeń rzeczowych.

2) ustalić stanowisko i żądania przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wiejskiego, któremu nakazano przysposobienie do świadczeń rzeczowych;

3) zasięgnąć w razie potrzeby opinii rzeczoznawców, delegowanych przez odpowiednie zrzeszenia gospodarzy oraz instytucje samorządu gospodarczego.

(4) Interesowanemu służy prawo w terminie dni trzydziestu od dnia doręczenia orzeczenia domagać się w trybie powództwa sądowego ustalenia, w jakiej wysokości Skarb Państwa jest odpowiedzialny z tytułu nakazanego przez władzę przysposobienia do świadczeń rzeczowych.

(5). Wniesienie pozwu nie wstrzymuje obowiązku wykonania nakazanego przez władzę przysposobienia do świadczeń rzeczowych.

Art. 42 (1) W przypadku niewykonania w terminie oznaczonym czynności, dotyczących przysposobienia do świadczeń rzeczowych, władza, która przy

sposobienie nakazała, może zarządzić wykonanie na kazanych czynności w trybie administracyjnym.

(2) Koszty wykonania tych czynności ponosi obowiązany do ich wykonania, chyba że ciążą one na Skarbie Państwa.

(3) Władza, która zarządziła wykonanie nakazanych czynności w trybie administracyjnym, orzeka o wysokości sumy, stanowiącej równowartość wykonania i zawiadamia obowiązany o treści tego orzeczenia, doręczając mu nakaz zapłaty.

(4) Niewpłacona w terminie dni trzydziestu od daty doręczenia nakazu zapłaty, ustalona kwota kosztów (ust. (3)) podlega ściągnięciu w trybie administracyjnym.

(5) Interesowanemu służy prawo w terminie dni trzydziestu od daty doręczenia nakazu zapłaty domagać się w trybie powództwa sądowego obniżenia ustalonych kosztów. Sąd może na wniosek powoda w drodze zabezpieczenia powództwa zawiesić toczące się administracyjne postępowanie egzekucyjne.

Art. 43 (1) Przedsiębiorstwa i gospodarstwa wiejskie lub ich części przysposobione do świadczeń rzeczowych na koszt Skarbu Państwa mogą być zbywane tylko za zezwoleniem władzy, która nakazała przysposobienie.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się przy przenoszeniu własności przedsiębiorstw i gospodarstw wiejskich lub ich części, w drodze egzekucji.

(3) Ograniczenie prawa zbywania podlega ujawnieniu w księgach hipotecznych (gruntowych) i w rejestrach handlowych, na wniosek władzy, która nakazała przysposobienie.

(Ciąg dalszy nastąpi.).